

Gorgonias do Estreito.

Eunicella é o xénero das gorgonias brancas. Son cnidarios que aquí, nas augas do Estreito de Xibraltar, conforman auténticos campos. As colonias deste animal con aspecto de pranta esfollada ramifícanse nun só plano, de xeiro que ás veces semellan un abano despregado á mercede da corrente.

Outras veces, cando se forman pradarias de gorgonias brancas sen apenas organismos arredor, fan pensar nas pólas outonais dos arbustos no outono.

Chegan ata os 70 centímetros de altura, e adoitan orientarse no sentido das correntes, cunha perfecta adaptación ergonómica que lles permite resistir o bater da auga.

O esqueleto ten unha parte nuclear córnea, formada por espículas cimentadas por unha matriz de carbonato cálcico; as ditas espículas calcáreas están ornamentadas con formas e relevos que son características de cada especie de gorgonia. Pola súa banda, a cortiza externa do esqueleto está formada por láminas dun material denominado gorgonina, e impregnada á súa vez de carbonato cálcico.

Os pólipos da gorgonia branca miden uns 3 mm e cada un é un individuo. Están dispostos en dúas fileiras ao longo das pólas. O aspecto máis coñecido da colonia é aquel que ten cos pólipos completamente retraídos, pero a vida atópase cando se despregan e axitan os breves tentáculos.

Deambulando arredor das gorgonias adoita haber outros animais, entre eles moitos peixes. En realidade, todo está conectado mediante os sutís fíos da rede trófica.

A auga contén o osíxeno e as partículas que lles serven de alimento; non hai outro xeito de continuar con vida e medrar que o de atraer a auga e filtrala.

Entre xuño e xullo, tras a fecundación, xurdirán larvas planctónicas que, de sobreviviren, ancoraranse nos fondos rocosos mediante unha placa basal e darán pé a unha nova colonia.

A gorgonia branca resulta útil para outros animais, aos que serve de soporte. As pólas son unha boa atalaia para as ascidias, que desde esa posición privilexiada aproveitan mellor as correntes que se estiveran entre as rochas do coralíxeno.

A hombreiro da gorgonia, forma un chapeu, de aparencia elegante, pero implacable; cada pólipo que fique debaixo dunha ascidia, sen acceso ao alimento e a auga cargada de osíxeno, morrerá.

Etéreas como flores de algodón, a colonia de ascidias acaba por asfixiar a de gorgonias, agora xa si completamente mineral, sen pólipos que entren e saian a atopar a corrente.

Pero no coralíxeno as relacións son complexas. Parece ser que non sempre as ascidias afogan aos pólipos. Ás veces, sitúanse baixo as pólas das gorgonias brancas, preto, moi preto, pero sen as rozar; así conseguen un sistema de defensa química activa: os depredadores non se achegan á ascidia a acusa dos oito tentáculos urticantes que coroan cada un dos pólipos da gorgonia.

É unha arma que lle sae gratis á ascidia, como se soubera que “o que arrima a boa árbore encontra alí bo acubillo”

Cando o perigo axega, as gorgonias brancas sempre están dispostas a sacar os diminutos pero urticantes pólipos, contrapunto vivo da súa natureza mineral.